

ข้อกำหนดคณะกรรมการอัยการ

ว่าด้วยความผิดที่ปรากฏชัดแจ้ง

พ.ศ. ๒๕๕๔

โดยที่เป็นการสมควรให้มีข้อกำหนดคณะกรรมการอัยการว่าด้วยความผิดที่ปรากฏชัดแจ้ง
อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๗๙ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการฝ่ายอัยการ
พ.ศ. ๒๕๕๓ อันเป็นกฎหมายที่มีบทบัญญัติบางประการเกี่ยวกับการจำกัดสิทธิและเสรีภาพของบุคคล
ซึ่งมาตรา ๒๙ ประกอบกับมาตรา ๓๑ และมาตรา ๔๑ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย
บัญญัติให้กระทำได้โดยอาศัยอำนาจตามบทบัญญัติแห่งกฎหมาย คณะกรรมการอัยการจึงออก
ข้อกำหนด ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ ข้อกำหนดนี้เรียกว่า “ข้อกำหนดคณะกรรมการอัยการว่าด้วยความผิดที่ปรากฏชัดแจ้ง
พ.ศ. ๒๕๕๔”

ข้อ ๒ ข้อกำหนดนี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

ข้อ ๓ ข้าราชการอัยการผู้ใดกระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรงในกรณีดังต่อไปนี้ ถือเป็นกรณี
ความผิดที่ปรากฏชัดแจ้ง

(๑) ได้รับโทษจำคุกหรือโทษที่หนักกว่าจำคุก โดยคำพิพากษาถึงที่สุดให้จำคุกหรือให้รับโทษ
ที่หนักกว่าจำคุกเพราะกระทำความผิดอาญา เว้นแต่เป็นความผิดที่ได้กระทำโดยประมาทหรือความผิดลหุโทษ

(๒) ต้องคำพิพากษาให้เป็นบุคคลล้มละลายทุจริตตามกฎหมายว่าด้วยล้มละลาย

(๓) กระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรง และได้ให้อัยการรับสารภาพเป็นหนังสือต่อผู้บังคับบัญชา
หรือต่อคณะกรรมการสอบสวน เมื่อได้สอบสวนขั้นต้นตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการฝ่ายอัยการแล้ว

(๔) ละทิ้งหน้าที่ราชการติดต่อกันคราวเดียวกันเป็นเวลาเกินสิบห้าวัน และผู้บังคับบัญชา
ได้ดำเนินการสอบสวนแล้ว เห็นว่าไม่มีเหตุผลอันสมควร

ข้อ ๔ ให้คณะกรรมการอัยการมีอำนาจตีความและวินิจฉัยปัญหาเกี่ยวกับการปฏิบัติตาม
ข้อกำหนดนี้

ข้อ ๕ ให้อัยการสูงสุดรักษาการตามข้อกำหนดนี้

บรรดาระเบียบ ข้อกำหนด ข้อบังคับ ประกาศ และคำสั่งอื่นใดซึ่งขัดหรือแย้งกับข้อกำหนดนี้
ให้ใช้ข้อกำหนดนี้แทน

ประกาศ ณ วันที่ ๙ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๕๔

จุลสิงห์ วสันตสิงห์

อัยการสูงสุด

ประธานคณะกรรมการอัยการ